

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

„Uram, — bennem!”

Nincsenek-e sokan, akik ép e karácsonytól ezt is várják? Eddig csak hallottak róla, hogy ilyen is van. Eddig csak halasztgatták a komolyanvételét, vagy erőltették, de sem így, sem úgy nem sikerült nekik.

Jézusnak nálunk való megszületése csak ajándék lehet. Az ajándékot nem lehet kieroszakolni. Azt alázatosan, bízón, csendesen várni kell. Ne félj: Ő nem fog elkésni. Mihelyest látja, hogy vágyad őszinte, valóban megelégedted a magad bűnös életét s igazán kész vagy elfogadni az Ővét, — nem fog egy pillanatig sem várakoztatni. De épen ez az első kérdés. Mert, hogy egy hirtelen, nagyravágyó, érzelmi fellángolásra nem születik meg senkiben sem, — az természetes.

Hogy az Úr Jézus nálunk megszülethessék, ahhoz kell, hogy b e n n ü n k valami felnyíljon. Valami. A szív! Igen ám, de a szív egy roppant bonyolult, csalárd jószág! „Én már felnyitottam szívemet!” — mondják sokan. De ép az, hogy az Úr nem születethet meg bennük, mutatja, hogy nem ott nyitották fel, ahol kell. Száz és száz szelep lehet a mozdony szerkezetében, végig nyitogathatod mind, de csak akkor indul meg, ha azt az egy bizonyos szelepet nyitod meg, mely a dolgozni kívánó gőzt a maga helyére juttatja. Vajjon fog-e az Úr Jézus vonakodni, hogy betérjen hozzád, ha valóban a vezérhellyel kínálod meg őt!

Az az óra, amelyben Jézust megragadjuk a legtöbbször ragyogó, fényes, édes óra. De nincs ez így mindenkinél. Vannak, akik Jézus születését önmagukban, csak úgy élik át, mint a betlehemi jászól, mielőtt a pásztorok, angyalok, napkeleti bölcsek megjelentek. Minden a lehető legegyszerűbben megy végbe. Talán csak annyit mondasz: „Uram, ki értem eljöttél, szüless bennem ma meg!” S a következők azt fogják mutatni, hogy Krisztusban megtatálsz mindent. Ez a fontos! Jézus nem lesz többé különálló, idegen tőled. Te Vele, Ő veled egy léssen. Bűn és világ, a test és én átadják helyeiket Néki. Lényének egész gazdagsága, mely mostig oly elérhetetlennek látszott, edényre talál benned. Béke és szeretet, szentség és mennyei természet: az Ő képe és hasonlatossága. Mi mást jelenthet ez, mint, hogy várásod betelt s Jézus nálad is megszületett! (Ézsaiás 11:1.)

Világosság.

Csak egy kérdést szeretnék hozzád intézni: „Szükséged van világosságra? Szükséged van szeretetre?” és azután „Van világosságod? Van benned szeretet?” és harmadszor pedig: „Világosság vagy-e? Szeretet vagy-e?” Vajjon az Ur-e az a nap, ami beragyogja életedet? Világosságot és meleget árasztathatott-e Ő az életedbe? Ha igen, akkor neked is melegséget és világosságot kell árasztanod. Világosság és szeretet együvé tartoznak.

Jön a lavina!

Példázat!

A magas svájci hegyek alján fekvő egy kis falu. Istenfélő, hívő emberek laktak benne, de gonosz istentagadók is. Karácsony előtt kimentek az istenfélő emberek a hegyoldalra, fenyőfát vágni, hogy csillogó karácsonyfa díszítse majd ünnepi asztalukat. Ez nagyon bosszantotta a falucska hitetlen lakosságát és elhatározták, hogy kivágják a fenyvest, hogy ezzel elrontsák a hívők karácsonyi örömét.

Amikor a hó olvadni kezdett, egy nagy csapat vonult ki fejszével az erdőbe.

Kivágták a szép fenyőfákat, azután énekelve és ujjongva vonultak le a faluba, mintha valami nagy hőstettet követtek volna el.

Következő karácsonykor nem csillogott egy karácsonyfa sem a faluban. Az út annyira be volt havazva, hogy kívülről sem tudtak fenyőfát behozni a faluba. Szomorú ünnep volt.

Csak a kocsmákban vígadtak. Amikor tetőfokra hágott a zaj és legnagyobb volt a vígalom, egyszerre távoli dörgés és recsegés hallatszott.

„Lavina! Jön a lavina!” — kiáltották össze-vissza, akik még egy perccel előbb csúfolódtak és káromkodtak. Halottsápadtan és remegve néztek egymásra. Mielőtt magukhoz tértek volna az ijedségből, elborította a lavina a falut. Másnap reggel olyan volt a falu, mintha egy nagy szemfedőt borítottak volna rá.

Azelőtt a fenyőfák megvédték a völgyet a legördülő hótömegetől. Most, hogy a fákat kivágták, a hógörgeteg akadálytalanul zuhanhatott le a völgybe és temette el a falut.

Ez a példázat azt akarja mondani azoknak, akik a keresztyén fegyelem, erkölcsök és hit ellen dolgoznak: ha jön a veszedelem későn fogják észrevenni, hogy

nincs, ami feltartóztassa az ellen-séget.

Ti boldog emberek, akik igazi karácsonyt ünnepeltek, hitben és valóságban, ti tudjátok, hogy mi véd meg benneteket a veszedelem-től. Nem a karácsony ünnep maga, hanem az. Akit karácsony ünne-pén dicsőíttek, Akinek hódoltok: Istennek egyszülött Fia, a világ Megváltója.

Krisztus, a szabadító itt van!

A karácsonyi örömhír.

Óh drága, égi híradás,
Oly régi s mindig új,
Erőd, hatalmad oly csodás,
Hogy szívünk lángra gyúl.

Az éjszakánk már nem setét,
Szemünk nagy fénybe néz,
Megériint szívünk sebét
Egy tilkos égi kéz.

S elmúlik minden fájdalom,
Szívünkben béke, csend,
S egy édes égi lágy dalon
A lelkünk elmereng.

Az angyalok dalolnak itt,
Ép úgy, mint egykor ott,
Hol őrizgették nyájaik
A boldog pásztorok.

S a hír, mely gyógyít, üdvöt ád,
Ma hogy lehetne más?
„A Megváltó a földre szállt,
Eljött a Messiás!”

Vargha Gyuláné.

Karácsonyi történet.

Egy fiatal tengerész december 24-én este a tengerészeti iskolából útnak indult hazafelé, az egyik kisebb észak-fríz szigetre. A parton talált egy csolnakot és hajósokat, akik készek voltak őt átszállítani. Hideg ködben hajóztak át és a csolnak orra csakhamar

nyikorogva belevágódott a parti homokba. Az ifjú kiszállt, a csolnak pedig visszafordult és hamarosan eltűnt a ködben. Az ismert irányban sietett hazafelé az ifjú tengerész, de mi az? Víz volt előtte. Eltévedt volna? A másik irányban indult meg és nemsokára újra víz előtt állott. Hogyan lehetséges ez? Köröskörül semmi egyéb, csak köd és a folyton emelkedő ár félelmetes zúgása és loccsanása. Hirtelen megérti a dolgot: nem az atyai sziget partján tették le őt a hajósok, hanem a tenger egyik homokzátonyán. Most már tudja, hogy elveszett! Rövid időn belül oly magasra fog emelkedni az ár, hogy bele kell fúlnia. Nehány héttel később egy kis szivardobozt vet ki majd a víz övéi szigetére, a dobozban egy jegyzőkönyvecske lesz, rajta a szülők címe és belül meg lesz írva, hogyan járt a fiok. Nem kétségbeesetten távozott el a földről. Anyjára gondolt és azzal vigasztalta meg, hogy Isten megnyitotta szemeit és karácsonyi ajándékképpen a vízáradatban megadta neki bűneinek bocsánatát. Már térdéig ér a víz. Messziről tompa harangkongást hall. „Most mindjárt elmentek a templomba és imádkoztok értem, hogy Isten legyen irgalmas hozzám... utolsó üdvözetemet küldöm nektek. Isten bocsásson meg nekem és fogadjon be engem az Ő országába. Ámen.” Így végződik a levél. Karácsonykor nem ért haza és mégis haza ért!

„Vártam.”

December 23-án egy fiatal ember ment végig M. falun. A hó csikorgott a lába alatt. Vékony, kopolt ruhában volt és erősen didergett. A kis falusi házakból barátságos fény áradt ki a sötét

útra. Őh odabent bizonyosan meleg van. Csak még egyszer ülhetne meleg kályha mellett és beszélhetne valakivel, aki szeretettel, barátságosan néz reá. Már három hete bolyongott a falukban munkát keresve, de minden hiába.

A templom közelébe ért, ki volt világítva. Kinyílt a kapu. Tódult ki a lakosság. Nem akarta, hogy meglássák és hirtelen egy mellék utcába ment. Megállt egy kis ház előtt, amely ki volt világítva. Benézett az alacsony ablakon. Egy szelíd arcú öreg asszony ült a tisztán megterített asztalnál. Két teríték volt az asztalon. A kályhában vígan égett a tűz. Egyszerű, de barátságos volt minden. A nénike mosolyogva olvasgatott egy levelet, majd összehajtotta és az ajtó felé nézett, mintha várna valakit.

Könnybe lábbadt a férfi szeme. Messze-messze van neki is egy ilyen öreg édesanyja, aki ma egyedül ül és búsul a fia miatt.

Megírta neki, hogy nem kap állást. Nagy sóhaj tört elő a melléből. Úgy szeretett volna bemenni és egy jó, barátságos szót kapni az öreg asszonytól. De nem mert belépni, hogy meg ne ijessze a nénikét züllött kinézésével.

Vajjon zajt ütött? Az öreg néni az ajtóhoz ment és kiszólt: „Van itt valaki?” „Igen” — felelte. „Ne haragudjékkedves asszonyom, benéztem az ablakon. Olyan barátságos volt itt bent minden és idekint olyan hideg van.” „Jöjjön be” mondta az asszony. A szobaajtóban zavartan állt meg a fiatalember: „Olyan a ruhám, mint egy koldusnak...” „Jöjjön csak” — mondta az asszony. — „Már régen várom. Üljön ide a kályha mellé, hogy felmelegedjék.”

A fiatalember azt hitte, hogy álmodik: „Várt? Azt gondolom,

hogy nem jól értettem. Csak egy valaki van a világon, aki mindig vár rám és az az édesanyám. Messze van innét és nincs pénzem, hogy oda utazhassam.”

Az asszony szemei felragyogtak, a második terítékre mutatott az asztalon és így szólt: „Már régen várom. Nekem is van egy fiam, messze idegenben. 14 napja írta ezt a levelet. Azt írja, hogy jól megy a dolga, olyan mestere van, aki fiának fogadta és családtagjának tekinti. Azután ezt írja: „Gondolj arra édesanyám, hogy milyen nehéz volna, ha faluról-falura kellene vándorolnom. Ha karácsonykor egy szegény munkanélküli ember kopog be az ajtódon, ne küldd el, légy jó hozzá, mintha a fiad volna.” — Így írt nekem az én János fiam és ettől az órától kezdve világos lett előttem, hogy Isten fog valakit hozzáam küldeni. Már régen vártam. De most együnk, azután meggyűjtjük az adventi gyertyákat és maga fiam olvasson fel nekem egy fejezetet a Bibliából, úgy ahogy János szokta. János szobájában meg van vetve az ágy, az ünnepek alatt itt maradhat.”

A fiatalember nem tudott felelni, sírás fojtogatta a torkát. Minden úgy volt, ahogy az öregasszony elmondta. A szegény vándornak csendes, boldog adventje és karácsonya volt. Az anyja és János imájának köszönhette.

Nincs véletlen.

Elmondja egy szemtanú.

I t t H.-ban, a tengerészek otthonában nem régen egy kis karácsonyi ajándékozást rendeztünk tengerészeink számára. Mindenfelől küldtek adományokat. Volt sok olyan meleg ruhanemű, a mi-lyenre a tengerésznek szüksége

van: kabát, harisnya, nyakvédő és hasonló. Mindenki, aki a tengerészek közül eljött, egy számot kapott és ezzel átvehette az ajándékot, amelyre ugyanazzal a számmal ellátott cédula volt ráfércelve.

Azok között, akik számozott céduláikkal előre tolokodtak, volt egy körülbelől harminc éves tengerész. Mikor cédulájáért egy nagy kötött kabátot adtak neki, nyersen és közönyösen így szólt társaihoz: „Három nappal ezelőtt még használhattam volna ezt a holmit, de most már nem sokat ér.” A kabátra azonban egy levél volt rátűzve és a férfi leült, hogy ezt elolvassa. Nem figyeltem reá tovább, míg hirtelen vad felkiáltás hatolt a fülemhez és újra feléje fordultam. A falhoz dőlt és egy szót sem szólva sokáig nyögött. Végre megnyílt az ajka, de csak azért, hogy különös, önmagát vádoló hangon így kiáltson: „Anyám! — Anyám! Anyám!” — semmit többet.

Bevezették a lelkész lakásába. A lelkész először magában olvasta el a levelet és azután közölte velünk. A levél így hangzott:

„Kedves tengerész, akinek kezébe ez az én kis ajándékom kerül, Isten áldjon meg és őrizzen meg a veszedelmes tengeren, de még inkább a veszedelmes parton, amelyen olyan sok lélek sülyed el a könnyelműség mély kútjában. A legfájdalmasabb tapasztalatból beszélek. Öregedő özvegyasszony vagyok, idő előtt öregszem. Egyetlen fiam volt — büszkeségem és örömöm, de elveszítettem. Mélyen leűjtana, ha a tengerfenéken lelte volna sírját; de még mélyebbre alázott az, hogy tizenöt hosszú év óta halott a számomra. Megtörte anyja szívét, meghomályosította szemeit. Kérlek téged, ha van anyád, ne okozzál neki ilyen fájdalmat! Fájdalmamnak legjobb

enyhítője, hogy karácsonykor mindig küldök más tengerészeknek üdvözléteket és ajándékot abban a reménységben, hogy ezáltal talán segítségére lehetek egy-egy anyának abban, hogy ne kelljen ugyanezt a keserű kelyhet kiürítenie, amely nékem adatott. Ribe Anna.”

A szegény anya levelét és ajándékát Isten saját, elveszett fiának a kezébe juttatta. Majdnem egész éjszaka hallhattuk a fiatal tengerész zokogását és kiáltásait: „Anyám! Anyám!” Még álmában is ezt ismételte, mikor reggelfelé lecsukódtak szemei. — Az anyával közölték a történetet. Micsoda karácsonyünnep lehetett az ott az anya magányos szobácskájában!

Valódi karácsony.

Egy fiatal házaspár boldogan ünnepelte az első karácsony estét, melyet együtt töltöttek. Kis, egyszerű lakásban laktak, de nagyon boldogan nézték a csillogó kis karácsonyfát és a szerény ajándékokat. Csupa szükséges dolgot adtak csak egymásnak, de szívük tele volt hálával az iránt, Aki az első, igazi nagy ajándékot adta a világnak, az Ő szent Fiát.

Miközben a fiatal házaspár örült a mennyei ajándéknak, kinyílt az ajtó és a szolgáló így szólt: „Kint van a konyhában egy részeg ember, nagyon félek tőle. Azt gondolom éjjeli szállást keres.” A leány kiment és néhány perc múlva egy rekedt, haragos hang kiabálása hallatszott. A fiatal férj kisetett, hogy megvédje a leányt. A konyhaasztalnál egy 30 évesnek látszó férfi állt. Az arca borotvátlan és piszkos volt. A vonásain látszott, hogy iltas volt. A ruhája kopott, rongyos volt. Amikor a fiatal házigazdát a csá-

vargó meglátta hirtelen elhallgatótt és halálsápadt lett. A házigazda valamikor iskolatársa volt. Együtt jártak az egyetemre, de azután Nagy (így hívták a csavargót) fokról-fokra súlyodt. A házigazda bevitte különös vendégét a szobába és meghívta vacsorára. Azután félrehívta a feleségét és megmondta neki, hogy ki ez az ember. A felesége majdnem sírva fakadt, de ő is belátta, hogy férje másképen nem tehetett és ő is barátságosan fogadta a szegény züllött embert.

Nagy már régen nem volt családi körben, de lassankint elhagyta ille'lenségeit és uri emberhez méltóan viselkedett. Az étel izlett neki pálinka nélkül is és hosszú idő óta először érezte jól magát. Amikor a vacsorával elkészültek így szólt a házigazda: „Áhítattal fejezzük be az estét, de ha te nem akarsz résztvenni én nem kényszerítelek. Az ágyad készen van.” Nagy zavartan csak azt mondta: „Nagyon szívesen veszek részt.” Mialatt énekeltek és imádkoztak Nagy némán állt ott. De az arca rángatózott az elfojtott izgalomtól és könnyei peregtek. Hirtelen kirohant. Kint előrántotta a pálinkás üvegét, még volt benne. Arca égett és a szíve hevesen dobogott. A harc rövid, de nehéz volt, Nagy győzött. Az üveget elhajította és elrohant a sötét éjszakába.

Öt év telt el azóta és most már nem egyedül töltötte a házaspár a karácsonyt, hanem három kis gyermekük is velük örvendezett. Egy levél érkezett Északamerikából Nagytól: „Te, mint barát, mint testvér viselkedtél velem szemben és karácsonyi áldásokban részesítettél. Ez segített! Most szabad és boldog ember vagyok. Meg vagyok mentve és ezt Isten után neked köszönhetem.” Óh,

hogy örvendett ennek a kis család.

Egy fekete pincér karácsonyi prédikációja.

Egy német ifjú szomorúan állt dec. 24-én New-Yorkban az íróasztala előtt. „Ma otthon karácsonyt ünnepelnek” — mondta fájdalmasan. A honvágy elnyomta a szívében az örömet. Belépett a főnöke és egy összeget nyújtott át neki karácsonyi ajándék gyanánt és megígérte, hogy január 1-től kezdve felemeli a fizetését. De még ez a váratlan öröm sem tudta felderíteni. Így telt el a délelőtt. Kedvetlenül ment a vendéglőbe, ahol ebédelni szokott. Az ebédjét is szomorúan fogyasztotta. A fekete keresztyén pincér is észrevette ezt és miközben az egyik tálat odaadta, így szólt: „Uram, ma született a Megváltó! — Ma minden keresztyénnek örülnie kell.” A négernek egyszerű szavai észretértették a búsuló német ifjút. Felésmélt arra, hogy neki olyan Megváltója van, aki mindenkor vele van és kész betölteni az ő szívét is karácsonyi örömmel, amely elűz minden szomorúságot.

De necsak karácsonykor örüljünk a Megváltónak, hanem mindennap és minden órában, mert az Úr a mi pásztorunk.

OLVASÓINK figyelmét szeretettel felhívjuk új vállalkozásunkra. 1929. évre szóló bibliai szakitós naptárunkra. A szakitós naptár minden napra hoz egy rövid ígét magyarázattal, túldalalán rövid történetet, vagy megemlékezést, mely az ígét illusztrálja. A naptár, melyen a szokott naptári tudnivalók is megtalálhatók, szép díszes hátapon jelent meg. Igen alkalmas családok közös áhítatán s az egyéni lelki épülésben való használatra. Ára 2 P. Terjesztők kedvezményt kapnak. Megrendelhető: Félév Evang. Diakonissza Anyaház Iratterjesztése, Klotildliget, Pest megye — cimen.

Tudakozások az Irásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Dec. 16. Máté 11:2-10. I. Kor. 4:1-5. Máté 3:1-11. II. Tim. 4:5-8. Keresztelő János az Úr Jézus előfutárja, úttörője. Az ő feladata, hogy az emberi szíveket előkészítse Jézus evangéliumának befogadására. Ki fogadhatja be az evangéliumot, Isten örvendetes üzenetét? Az, akinek szíve összetört a bűnbánat súlya alatt. János bűnbánatra hívja föl az embereket, nem általános, hanem személyes bűnbánatra, reámutatva kinek-kinek a saját bűnére. Jézus eljövételét most is így készíti elő az adventi idő. Bűnbánatra hív fel. Megértetted-e már ezt? Bűnbánó szívvel várod-e a karácsonyt?

Dec. 17. Zsolt. 40. I. Thess. 4. A zsol-táríróknak, bár sokkal Jézus földre jövelele előtt élt, mégis voltak adventi tapasztalatai. Tudta, mit tesz: várva-várni az Urat, mikor az ember a pusztulás gödrében, a bűnök sáros fertőjében érzi magát, s onnan kiált segítségért. Tudta mit tesz: ráállni a szilárd kősziklára, s boldog és az Úrban örvendező szívvel énekelni ezt az új éneket, amelyet Ő ad az ember szájába. Tudta, mit tesz: nem tartani vissza ajkait, hanem bizonyosságot tenni az Úr nagy irgalmáról és megmentő szeretetéről. Bár volnának ilyen boldog, adventi tapasztalatai ma is sok szívnek?

Dec. 18. Préd. 3:1-15. I. Thess. 5:1-11. „Mindennek rendelt ideje van”. Jó volna ezt alaposan megtanulni minden kereszténynek s nem kapkodni ide-oda, nem hamarkodni el a dolgokat, sem nem húzni-halasztani, hanem mindent a maga idejében csinálni. Hogy mindennek mikor van a legalkalmasabb ideje, annak megismerésére kérjünk bölcseséget Istentől, aki készségesen megadja, ha hittel kérjük, semmit nem kételkedvén. (Jak. 1:5, 6.)

Dec. 19. Luk. 1:5-25. I. Thess. 5:12-28. Isten megjutalmazza azokat, akik igazak és az Ő parancsolataiban és rendeleteiben járnak. Mivel ilyeneknek látta Zakariást és Erzsébetet, nagy örömet készít számukra a már nem is várt gyermek eljövételének híradásával. De az Óvítól áztán sokat is vár az Úr, teljes hitet és bizalmat Őbenne és minden szavában. S mivel Zakariás kételkedett az isteni kijelentésben, a fenytést sem kerülhette el. Meg kellett nemulnia egy időre. Hadd tanuljon meg a némaság ideje alatt sokat gondolkozni Isten szeretetéről és Isten szentségéről. Így a fenytés bizonyára javára fog szolgálni.

Dec. 20. Luk. 1:26-38. Zak. 1:1-17. Mária nem kételkedik, mikor Gábiel angyal hírül hozza neki Isten csodálatos üzenetét. Bár ez a hír alkalmas lett volna arra, hogy Mária szívét félelemmel töltse el, ő csak bizni tud abban, akinek szeretetét és hűségét eddig is tapasztalta. Alázatosan az Úr szolgálóleányának nevezi magát, akinek nincs más dolga, mint Isten kezéből elfogadni azt, amit Ő nyújt neki, s engedelmesen járni tovább az Ő általa kijelölt úton. Ilyen alázatos és engedelmes lélek volt alkalmas arra, hogy Isten az ő gondjaira bízva legdrágább kincsét, Jézust.

Dec. 21. Luk. 1:39-56. Zakariás 2:1-13. Mária boldog, örvendező szívéből kitör a hálaadás. Profétái ihlettel tölti meg lelkét a Szentlélek, s a jövőbe tekintő lelki szemei látják mindazokat a hatalmas dolgokat, amelyek Annak a nevéhez és személyéhez fognak fűződni, Aki most még az ő anyai szíve alatt pihen. Pedig Mária csak egy egyszerű, földi asszony, akinek más érdeme nincs, mint hogy hitt, s így beteljesedtek rajta azok, amiket az Úr neki mondott.

Dec. 22. Luk. 1:57-66. V. Mózes 18:15-29. Zakariás dorgáltatásának ideje letelt. Ajkai ismét megnyílnak, s az első szó a hálaadásnak szava. Aldja és magasztalja Istent, aki beteljesítette ígérteit, megszegyenítvén az ő kételkedését. Nem zavarja őt a jóakarató szomszédok okoskodása, akik valami, a családban megszokott nevet szeretnének adni a gyermeknek, nem, az Úr kimondta, hogy János a neve, s Zakariás csak az Úr tanácsa után indul. Nem megy bele az afölött való tanácskozásba sem, hogy mi lesz a gyermekből, leteszi azt az Úr kezébe, mert tudja, hogy nagy dolgokra szánta az Úr. (15-17. v.) Az Úr ma is tudja minden gyermekről, hogy mi lesz belőle; bár minden szülő hittel tenné le gyermekét az Ő kezébe, ahelyett, hogy mindenképp ő maga akarja megszabni életpályáját.

Dec. 23. Ján. 1:19-28. Fil. 4:4-7. Ján. 1:15-18. I. Ján. 1:1-4. Mennyire kínálkozott Keresztelő Jánosnak az alkalom, hogy magát valami nagynak vallja, de ő nem enged ennek a kísértésnek. Tudja, hogy ő csak szolga, akinek az utat kell elkészítenie az eljövendő Király számára. S ezt a szolgálatot örömmel teljesíti. S az Úr mindenkit, aki alázatos és készséges szívvel adja magát az Ő szolgálatába, föl tud használni, hogy az

Ő számára készítsen utat a szívekben. Tapasztaltad-e már ennek a szolgálatnak a boldogságát és dicsőségét?

Dec. 24. Luk. 1:67–80. És. 9:1–6. Zakariás nem tarthatja magában azt a felséges látomást, amelyet az Ur mutat neki, most született gyermekének jövendője felől. Kitér az ajkán, mint a Szentlélek által sugalmazott profécia. S gyermekének életútján keresztül ott látja annak a másíknak, annak a nagyobbknak az életútját, akinek az ő fia csak útkészítője lesz, akiben meg fog jelenni a nagy Istennek teljes dicsősége. Boldog Zakariás, aki meglátta és megismerte azt az utat, amely a békességre vezet, s amely ma is az egyetlen út a békességhez!

Dec. 25. Luk. 2:1–14. Tit. 2:11–14. Máte 1:18–23. I. Ján. 3:1–5. Mily régi a karácsonyi történet s mégis mindig új! Igen, mert minden egyes emberi szív történetében meg kell ujalnia. Minden szív arra van hivatva, hogy megérezze a szent félelmet, amelyet a felé közeledő, hozzá lehajló Isten jelenléte ébreszt a bűnös emberi szívben, azért, hogy a szív fogékonyvá legyen a nagy öröm befogadására, hogy az ő számára is megszületett a Megtartó. Átmentél-e már ezen a szent félelmen, áthatotta-e már szívedet ez a boldogító öröm?

Dec. 26. Luk. 2:15–20. Fil. 3:4–7. Ján. 1:1–14. Zsid. 1:1–6. A karácsonyi öröm nemcsak jó hírnek a hallása, hanem személyes tapasztalat. A lelki fülekkel meghallott örvendetes üzenet felvidítja a lelket, hogy elinduljon megkeresni azt, akiről a hír szól. S aki keres, az talál s aki megtalálja az Urat, az megtanulja Őt dicsérni és dicsőíteni s bizonyosságot tenni Őröla mindenki előtt. Ne legyen a földkeresésén senki, aki meg ne tudja, hogy őérette is lejött a Krisztus, hogy őt megváltsa.

Dec. 27. Préd. 9:1–11. Zak. 3. A prédikátornak azt mutatja a tapasztalat, hogy a jónak és a gonosznak sorsa egyforma ebben a földi életben. Egyiket éppen úgy érheti jó is, rossz is, mint a másikat. S ez tényleg így is van, ha csak a földi élet folyását tekintjük. De ha szemeink megvilágosítottak, tudjuk, hogy a földi élet minden emberi életnek csak a visszája s visszája a legszebb kézimunkának is zavaros, kúsa, a munka s igazi szépsége nem látszik meg rajta. Az emberi élet igazi képe, a színe, majd ott látszik meg az örökkévalóságban, ahol kitűnik, hogy ez a lélek hová való, az örök üdvösség, vagy az örök kárhozat helyére. Azért tehát mossuk meg ruháinkat a Bárány vériben és engedjük fejünkre hullani

a Szentlélek olaját. Így fog elkészülni lelkünk az örökkévalóság számára.

Dec. 28. Préd. 12. Zak. 8:1–8. A prédikátor sokat gondolkozott, sokat okoskodott, sokat tapasztalt s végül arra a meggyőződésre jutott, hogy mindezek hiábavalóságok s az egy bölcs dolog: Istent félni és az Ő parancsolatait megtartani. S mivel a prédikátor látta, hogy ő sok győtrelem után jutott el erre a bizonyosságra, főlemli szavát az ifjúsághoz s arra kéri az ifjakat, hogy igyekezzenek ezt a boldogító bizonyosságot minél korábban megszerezni. Nem egy haszontalanul elvesztegetett földi élet után megtalált utolsó mendedéknek való az Isten igaz ismerete, hanem az vetheti meg alapját a földi élet boldogságának is s növekedhetik már itt, a földi életben is a győzdelmes élet erejéig, amelynek számára elíteltet a korona.

Dec. 29. Zsolt. 89:1–6. Zak. 8:9–17. Az Urnak kegyelmességéről és hűségéről zengedez a zoltáríró. Látja Isten rettenetességét és félelmeességét is, de tudja, hogy ettől csak a hitetleneknek kell rettegniök. Akikkel az Ur szövetségét köthetett, azok számára kegyelme és hűsége mindenek fölött való, azoknak nincs okuk a félelemre, békével nyugodhatnak az Ur szárnyainak árnyékában.

Dec. 30. Luk. 2:33–40. Gal. 4:1–7. Luk. 2:25–32. II. Kor. 5:1–10. Az öreg Simeon igazi példányképe az adventi léleknek. Várja az eljövetelet annak, akit Isten megígért s nem tud meghalni addig, míg meg nem látja a világ Üdvözítőjét. Istennek ma is az az akarata, hogy egy emberélet sem érhesen véget anélkül, hogy megismerte volna az Üdvözítőt, az ő üdvözítőjét. S hány lélek van mégis, aki nem akarja Őt látni, nem akar még hallani sem Róla, nem várja az Ő eljöveteletét. De vajjon azoknak a lelkeknek, akik nem akarnak vele találkozni, mint Üdvözítőjükkel, nem kell-e majd egyszer szembeállni vele, mint Birájukkal?!

Dec. 31. Zsolt. 89:9–19. Zsolt. 90. Az évnek utolsó napja! Komoly gondolatokra indító nap ez. Nézz szemébe a nagy igazságoknak: Isten nagyságának és szentségének, a magad bűnös voltának s ha megrettent ez a látvány, vedd magad belé az Isten irgalmas és kegyelmes karjaiba. Borulj le Jézus keresztfjénél s ott tanuld igazán megismerni Istent. Ott add át magadat annak a Szentnek, aki nemcsak Izraelnek, hanem neked is Szabadítód, Megváltód, védő paizsod. Boldog, aki megérti az Ő szavát, boldog, aki az Ő viláosságában jár! Vargha Csyuláné.